

Chia trí

Lần kia Demosthenes (384-322 tr.CN, chính khách và nhà hùng biện nổi tiếng người Athena thời Hy Lạp cổ đại) làm trạng sư biện hộ cho một bị cáo rất nghèo, nhưng các quan tòa không chú tâm những lời bào chữa của ông; họ lơ là và thì thào chuyện riêng. Demosthenes ngưng biện hộ và với giọng hấp dẫn ông kể chuyện:

- Xin cho phép tôi được kể một câu chuyện liên quan đến vụ án hôm nay. “Một bác thợ mộc thuê một con lừa của tay phú hộ để đến thành Athena. Dọc đường nắng quá, bác xuống khỏi lưng và ngồi nắp bóng lừa. Người chủ cho thuê lừa biết được, nói:

- Anh phải trả thêm tiền cho tôi, bởi vì không những anh đã cưỡi trên lưng lừa, mà còn nắp bóng nó nữa.

Bác thợ mộc trả lời:

- Chẳng phải tôi đã trả tiền thuê cả con lừa hay sao? Kể cả bóng nó nữa chứ! Từ đó sinh tranh luận và có cả các cú đấm nữa”.

Chuyện đang thu hút, cả tòa án lắng nghe thì Demosthenes dừng lại để biện hộ tiếp. Các quan tòa nhất loạt đứng lên phản đối đòi kể tiếp. Demosthenes nghiêm sắc mặt và đồng dục nói:

- Hỡi các quan tòa! Khi tôi lên tiếng biện hộ bên vực cho người nghèo bị cáo oan thì các ông lo ra chia trí, không thèm lắng nghe. Thế mà khi mới nói đến bóng của con lừa thì các ông đòi “cho ra lẽ”. Các ông có hành xử như những người khôn ngoan hay không? (Jesus, v.8, N.1).

Chuyện trên đem lại mấy ý:

◆ Nhiệm vụ của Giáo hội là toàn tâm toàn lực lo cho người nghèo. Tại sao? – Vì khi ông Gioan Tẩy Giả cử môn đồ đến thăm dò, Chúa Kitô cho mấy dấu chỉ về Đấng Cứu thế: “Hãy về thuật lại cho Gioan những gì các ông nghe và thấy: người mù được thấy, người què đi được, người phong hủi được khỏi, người điếc được nghe, người chết sống lại, và tin mừng được loan báo cho kẻ nghèo khó...” (Mt 11,2-6). Không có dấu chỉ binh mã, giáp trụ... của quyền lực, mã gậy, ngai tòa... của hiển trị mà duy dấu chỉ **lo cho người nghèo**. Giáo hội môn đệ Chúa Kitô cũng phải **một lòng lo cho người nghèo**.

◆ Nhưng Giáo hội đã phân tâm. Vì nếu chỉ **lo cho người nghèo** thì ngày nay Tin Mừng đã trở nên “đạo nhược đại lộ thiên” (đạo như con đường cái ai cũng thấy), đã “tâm tâm tương ấn” (chưa nói người ta đã hiểu).

Vậy Giáo hội nên toàn tâm vào một việc duy nhất: **lo cho người nghèo** nối tiếp việc cứu thế của Chúa Kitô: tức là xông xáo, sáng tạo và thật lòng làm mọi sự có thể cho người nghèo.

“**Nhất tâm bất loạn**” (vẹn một lòng thì không hỗn loạn); bỏ việc chính lo việc phụ thì việc trở nên hỗn, lòng trở nên loạn. Mỗi giáo dân cũng vậy

NK